

KORTROMANER

FIRE KORTE ROMANER, DER HVER SKILDRER ET HELT LIV

FORFATTERSKOLEN
FVGH 2021

Indhold

En lille kedelig fortælling	2
Små skyggeliv.....	3
Oliver – en grim lille roman.....	4
Bitten	5

En lille kedelig fortælling

Lizzie blev født under normalt ståhej på et almindeligt kommunehospital en times tid med det offentlige uden for København. Hendes far kunne desværre ikke komme, eftersom han var optaget på dagen.

Hun startede i gymnasiet, fordi hun ikke vidste hvad hun ellers skulle bruge tiden på, men hendes mor syntes, at det var en god ide, og når hun snakkede med sin far, lød han også overvejende positiv.

Hun blev gift med en mand med en tvivlsom karriere inden for salgsbranchen, med en flot bil, og han så pæn ud til brylluppet.

Hun blev ansat i en Lidl lidt uden for Brønshøj og kunne sidde og se på, da den gamle dame i den røde Kia ved et uheld, håbede hun, kørte hendes yndlingskat Madonna over.

Hun mistede kontakten med sin datter, og kom af samme årsag op at skændes med sin mor, som derefter stoppede med at ringe til hende om torsdagen.

En aften fandt hun, mens hun ledte efter sine nøgler, et udløbet pas med et visum fra dengang hun var taget på en afbudsrejse til Thailand og ved et tilfælde havde mødt sin mand.

Hun forsøgte i en kortere periode at genoprette kontakten til sin mor, men hendes mor var flyttet, og kunne ikke findes på krak.

Efter at have opnået plads i den ældrebolig, hun altid havde drømt om, vidste hun ikke, hvad hun skulle bruge tiden på, og begyndte at kede sig, og begyndte at overveje om det overhovedet havde været en god ide at gifte sig med Dennis dengang.

Hun blev veninde med sin nabo, som alle de andre i kvarteret ikke kunne lide, fordi hun bandede som en havnearbejder og altid bagtalte damen, der arrangerede bankoaftenerne.

Hun døde, til naboens store fortrydelse, et par uger efter hjemmehjælperen havde glemt at lukke vinduet, hvilket var årsag til en længerevarende lungebetændelse, og hun blev indlagt på et hospital, og hendes sidste tanke var, at det var noget af et sammentræf, at det vist nok også var her, hun var blevet født.

Sigrid Visti

Små skyggeliv

Skyggerne var mit hjem, og det var også derfra, jeg så Tatjana for første gang løbende i en skare af børn med sit korte, tilsodede hår og skrabede knæ.

Jeg så hende i gyder blive slået af svovlende mennesker større end hende, og da slagene ramte hendes kind, faldt det lange hår over hendes skulder, og hun styrtede til jorden.

Hun gav mig brødrester i vinterkulden ud ad bageriets bagdør om aftenen, og jeg smøg mig om hendes ben, nøjagtigt som bageriets søde dufte nænsomt smøg sig om mig.

Der kom en dag, hvor hun var klædt i hvidt, og der gik ikke lang tid, før børn hægtede sig til hende og brugte hendes nye, men falske navn så skødesløst. Alt dette så jeg fra hustagene.

Velsmagende rotter kom til byen med skibe og handel og tilfredsstillende min sult, men med dem kom lasten af lopper selvfølgelig også.

Hendes børns og mands byldebefængte kroppe faldt ned i massegraven som dominobrikker, mens jeg stod ved kanten og igen smøg mig om hendes trevlende ben.

Hun trådte over ligene i gaden klædt i sort med blikket fastlåst på de forbipasserende fuglemennesker med deres urtefyldte næb.

Omringet af nattens tæppe lå hun på gadernes kolde sten med det knudrede hår mod jorden og hendes snavsede ansigt vendt mod stjernerne.

Hun skar en fisk over, og jeg lagde mærke til den begyndende bule under hendes tøj, så faldt hun over, som var hun blevet slået, og gribbemenneskerne var straks over hende.

Jeg fulgte hende ned i massegraven som den skygge, der havde fulgt hende helt til det sidste og havde oplevet hendes sidste åndedrag.

Emma Ryborg

Oliver – en grum lille roman

Oliver kom til verden som et lille mirakel, hans store blå øjne kiggede op og mødte blikket fra sin mor, som efter 9 lange måneder endelig kunne holde ham i sin favn.

Oliver legede som lille med sine højt elskede legoklodser, og han vidste intet bedre end at bygge høje tårne, der strakte sig mod himlens blå hvælving.

Familien købte en grund, og når far tog afsted for at bygge, sad Oliver altid bag i bilen med hammeren ved hånden og skoletasken ved sin side.

I skolen startede en ny pige og Oliver forelskede sig hovedkulds i hende.

I 9 lange måneder gik han spændt og ventede, men endelig lå hun der i den fine seng på hospitalet i en lyserød kjole og smilede op til ham med sine blå øjne.

Døren blev åbnet og en sprække af lys blev kastet ind over gulvet og deres nøgne kroppe, lyset afslørede deres varme kinder, det var for sent, mor havde set dem.

Mørket på værelset blev brudt af computerens skarpe hvide lys. De store stakke af bøger, der flød, blandede sig med hans drømme og blev til mareridt med ure, der tikkede og deadlines, der blev overskrevet.

Festerne brød den tunge hverdag, der blev grædt og grinet og danset, mens stemningen blev bedre, blev natte mørkere.

Olivers ansigt var så hvidt og stirrede tilbage på den fremmede med store blå, tomme øjne, hans krop var unaturlig og stiv, jakken gennemblødt og huden under opsvulmet, han så så lille ud i det sorte vand.

Den aften kørte patruljevognen forbi hoveddøren hos den lille familie og en betjent bankede på døren og tog hatten af ...

Emma A. Holm

Bitten

William Stryger var navnet på min mand, som jeg måtte tage afsked med i sommers.

For tre måneder siden blev lille Bitten født, hun havde de smukkeste grønne øjne så store, så store og hendes grin, når jeg kildede hende under fødderne, lyste hele min verden op, det er bare trist hun ikke har en faderfigur.

Bitten ræsede på sin cykel frem og tilbage fra skole, hver morgen. Altid havde hun en ny historie at fortælle når hun kom hjem, om Arne, Carl, Andrea og så videre. Hun elskede skolen, så højt, så højt. Livet var hendes og kun hendes.

Til sin konfirmation havde hun brækket armen, så slyngen var svunget rundt om nakken, hun var så ærgerlig over, at hendes flotte kjole skulle dækkes til af den hårde gips, men som hun selv sagde "For at se på den lyse side, så matcher det". Hun var så livsglad og tapper, den lille Bitten.

Dagen var den 10. august og Bitten havde første skoledag i gymnasiet, hun skulle prøve mængder af tøj sæt for at se, hvilket der passede bedst. Hun var lidt mopset på mig efter at hendes alt for kiksede mor ikke lod hende cykle afsted i miniskørt og en snor om maven, som hun kaldte en trøje. Endelig kom hun ud fra værelset i en anstændig kjole med de fineste blomster spredt ud på det gule stof. Gud, hvor var hun yndig, hun var helt sikkert den smukkeste datter på Jorden.

Jeg blev oppe hele natten af bekymring, hvornår hun mon ville komme hjem? Hun havde aldrig gjort dette mod mig før uden at fortælle, hvor hun gik hen. Bitten, hvor er du? Gid hun ikke gad være sammen med denne karlsmart, klassens kendte, man kender typen. Hvorfor blev hun ikke sammen med Carl fra folkeskolen, han var så sød og venlig, en dejlig dreng.

Bitten er fløjet fra reden og flyttet sammen med sin kæreste. Det er hendes bryllupsdag. Da orgelet starter, kan jeg ikke holde tårerne tilbage, de vælter ud som et vandfald. Hun tager mig på kinderne og beder mig holde tårerne tilbage, når vi sammen går ned ad kirkegulvet. Jeg gør mit bedste for min egen lille prinsesse, i den smukkeste hvide kjole, hvordan blev hun så hurtig voksen, min lille Bitten?

Den svære tid med min mor i kørestol og ude af stand til at skrive, læse eller danne en ordentlig sætning, har givet mig trangen til at opsøge min far. Jeg har aldrig mødt manden før, det virker helt underligt at sige far. Mor fortalte, han gik fra hende på grund af mig, han kunne vist ikke klare tanken om, at jeg kom ind i verden. Uden at give mig en chance skred han fra hende og mig. Tænk min mor holdt graviditeten skjult i tre måneder, godt det ikke er tilfældet for Carl og mig, vi har jo skænket min mor 2 børnebørn, begge sønner, Alex og Christian.

William stormede hen til min mor. Det var første gang han så hende, siden han forlod os. Han havde startet sin egen familie nu. Han lagde sig på knæ for mor og undskyldte 1000 gange, før hun fik løftet hånden og sagt "tak". Dette ord kender jeg alt for godt, det betyder altid "nu må du gerne stoppe med at irritere mig, ellers er der konsekvenser". Man kunne tydeligt se, at også William forstod denne besked og han lukkede munden. Men ikke længe, pludselig blev han ophidset over den idiot til bilist, der kunne have kørt mor ned.

Hvem skulle have troet, jeg har små-søskende og jeg ville komme overraskende godt ud af det med dem? De er de herligste mennesker. Selv mine drenge kan lide dem. Det er ikke sidste gang mor og jeg besøger, det er helt sikkert.

Ida Helweg Dam